

Czélszerű-e tömegesen összefüggő korosztályokat kisebb vágássorozatok alakítása által szétszakítani?

A „Forstliche Blätter“ f. évi márcziusi füzetében Borggreve kikel a korosztályok szétszórása ellen. Ujabb erdőrendezéseknél tudvalevőleg azon elv lett általánosan elfogadva, hogy minden üzemosztályban több kisebb vágássorozat alakíttassék, úgy, hogy az eddig alkalmazott többnyire tulságosan nagy s mindig egy helyre összpontosított vágások helyett több, rendszeresen elosztott kisebb vágás alkalmaztassék, mely berendezés mellett az erdő sokkal belterjesebben és minden tekintetben czélszerűbben kihasználható. Ezen berendezés természetes követelménye pedig az, hogy minden vágássorozat saját, lehetőleg teljes számú korosztályokkal rendelkezék, minek következtében gyakran egy és ugyanazon korosztályba tartozó állabok két különböző fordaszakba soroztatnak; s ez az a nagy bűn, mely miatt Borggreve az erdőrendezőket egész szenvedélylyel ostromozza. Miután az említett elv ujabban a magyar kincstári erdők berendezésénél is alkalmaztatik, ennél fogva annak megtámadtatása minket is érdekel, annyival is inkább, mivel nálunk is akadnak egyes szaktársak, kik a használatoknak rendszeres decentralizálását nem helyeslik.

Borggreve azon szempontból indul ki, hogy az erdőt úgy kell venni, a mint van. A kihasználás, melynek folytán a mi jelenlegi állabjaink keletkeztek, oly módon történt, hogy a vágás ott kezdetett, a hol a használható anyag leginkább és legkönnyebben volt termelhető és szállítható, és addig folytattatott, a meddig ezen feltételeknek megfelelt; azután sorra kerültek a kevésbé alkalmas távolabb fekvő erdőrészek. Ezen kihasználási mód még a közelmúltban is alkalmaztatott; onnan van az, hogy jelenleg az egyes korosztályok terjedelmes összefüggő állabokat tartalmaznak, melyeknek szétszakítása Borg-

greve szerint sokkal rosszabb állapotot idéz elő már jelenleg is, mint a milyentől az erdőket jövőben meg akarjuk kimélni.

Az összefüggő egyenlő koru nagyobb állabtestek szétszakítása mellett Borggreve szerint következő érvek hozatnak fel:

1. tűzveszély elhárítása, 2. rovarpusztítás megakadályozása, 3. a romboló szelek erejének megtörése, 4. czélszerűbb munkafelosztás a kezelésnél s 5. az értékesítés megkönnyítése.

Ezen érvek közül Borggreve csak az elsőt véli némileg elfogadhatónak, de azt is csak egyes különösen kedvezőtlen viszonyok közt levő erdőkre nézve; mert a tűzveszély szerinte sokkal csekélyebb, mint a hogy azt általánosan hiszik. (Poroszországban például szerinte a tűzkárok évenként átlag az összes erdőknek legföljebb $\frac{1}{6000}$ részére terjednek ki.) A mi a rovarpusztításokat illeti, azok lombosokban egyáltalán nem vehetők tekintetbe; fenyvesek közül pedig legföljebb az erdei fenyőnél, s ennél is csak azon nemek- és fajokra nézve, melyek messzire nem birnak repülni. A szélveszélyre nézve azt hiszi Borggreve, hogy hasonló egyéb körülmények közt a romboló szél sokkal több kárt tehet a szétszakított állabokban, mint az egybefüggőkben, mert amazok több vonalon támadtatnak meg, és a szél hatása egyenes arányban áll a megtámadott vonalak hosszával. A 4-ik évrre nézve azt állítja Borggreve, hogy a kezelés nemcsak hogy nem lesz nehezebb, de határozottan könnyebb, ha a kihasználás egy helyre van összpontosítva; de még az sem baj, ha ily gazdálkodás mellett az erdőgondnokságokban nem egyenlők a teendők, mert a személyzet sem az, miután egyik tiszt tehetségesebb és tevékenyebb, mint a másik. Az értékesítést illetőleg beismeri Borggreve, hogy nagyobb vágások alkalmazásánál némely község kénytelen lesz a fát néha $\frac{1}{2}$ órával távolabbról vinni; ez azonban nem jöhet tekintetbe, mert az erdőgazdaságnak nem lehet feladata az erdő közt lévő községek érdekeinek előmozdítása kedvéért

áldozatokat hozni. Nagyban és egészben pedig a korosztályok szétszakítása mit sem változtat az értékesítési viszonyokon; mert a kinek nem kell fa, az nem veszi közléről sem, a kinek pedig szükséges, az elmegy érte tovább is.

Ezekből következteti Borggreve, hogy a korosztályok szétszakítása, s ezzel a legalkalmasabb természetes vágathási kortól és gyakran a jelenleg leghelyesebb vágássorrendtől való erőszakos eltérés semmi előnnyel nem bír, sőt nevezetes hátránnyal jár; mert ily berendezés mellett le kell mondanunk a lehető legnagyobb faterméstről, és az állabokat ki kell tennünk mindazon káros következményeknek, melyek abból erednek, hogy a több helyen megszakított erdőben a romboló szeleknek s a levegő és nap káros hatásának fölötté sok út nyittatik.

Borggreve ezen, nyilván csak személyes ellenszenvből származó kifakadásai, úgy hiszem, nem szorulnak külön czáfolgatásra; mert a kinek fogalma van az újabb erdőrendezéseknél érvényesített elvekről, az a jelen rövid kivonatból is kiveheti Borggreve érveléseinek roppant gyenge alapját.

Belházy Emil.

Egyesületi élet Németországban.

Érdekes tudni, hogy Németországban már 1820-ban volt egy erdészeti egyesület, mely 1840-ig magában állott. Ekkor két újabb keletkezett, 1850-ig pedig számuk hatra szaporodott. 1860-ban már hét, 1870-ben tiz, jelenleg pedig összesen huszonöt egyesülete van a német erdészeknek.

Mindenesetre tekintélyes szám. Az ember azt hinné, sok is a jóból. Német kollegáink azonban nem így gondolkoznak, vagy legalább is azt hiszik, hogy e sok provinciális egyesület nem képes minden irányban kellő nyomatékkal képviselni